

Βγήκαν τα ξίφη – Του Raúl Zibechi

Του Raúl Zibechi

Πηγή : jornada.com.mx

Μετάφραση : Μαριλένα Ευσταθιάδη

Η επίθεση των ισχυρών σε βάρος λαών εντείνεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι ΗΠΑ και οι περιφερειακοί τους σύμμαχοι βρίσκονται πίσω από τις πολυάριθμες επιθέσεις που εξαπολύονται τον τελευταίο καιρό, οι οποίες απειλούν να επεκταθούν όσο δεν υπάρχουν μηχανισμοί ικανοί να τις σταματήσουν. Η ατιμωρησία είναι κανόνας αυτήν την περίοδο, κατά την οποία οι μεγάλες δυνάμεις σχεδιάζουν ένα νέο παγκόσμιο χάρτη προσαρμοσμένο στα συμφέροντά τους.

Από τη στιγμή που η γενοκτονία στη Γάζα έμεινε εντελώς ατιμώρητη, άνοιξαν οι πύλες της καταστολής και της βίας εναντίον των λαών. Οι κυρίαρχες τάξεις του κόσμου πιστεύουν ότι μπορούν να αναστρέψουν την παρακμή των εθνών-Κρατών τους μέσω της στρατιωτικής δύναμης. Η μακρά και τρομερή ιστορία της αποικιοκρατίας τούς δείχνει το δρόμο.

Στις λιγοστές εβδομάδες του νέου έτους εξαπολύονται άγριες επιθέσεις εναντίον των λαών της Βενεζουέλας, του Ιράν και των Κούρδων, σε μια κλιμάκωση συνάμα ραγδαία και σαρωτική. Ακόμη και εντός των ΗΠΑ, ο πρόεδρος Τραμπ φαίνεται διατεθειμένος να στείλει χίλιους πεντακόσιους στρατιωτικούς για να καταπνίξει την εξέγερση του πληθυσμού της Μινεάπολις ενάντια στις απελάσεις της υπηρεσίας μετανάστευσης (ICE) που δολοφόνησε μια γυναίκα πριν από κάποιες μέρες.

Απέναντι στη Βενεζουέλα, εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τη στρατηγική της ασφυξίας που, αν και αποσκοπεί στην κατάρρευση του καθεστώτος, πλήττει κυρίως τον πληθυσμό, τον οποίο

καταδικάζει σε πείνα με την ελπίδα ότι θα εξεγερθεί εναντίον της κυβέρνησης. Πρόκειται για μια στρατηγική που ήδη εφαρμόζεται απέναντι σε άλλες χώρες, με τον κουβανικό λαό να βρίσκεται στο στόχαστρο του Πενταγώνου, το οποίο αποτελεί τον εγκέφαλο αυτών των σχεδίων εγκλωβισμού ολόκληρων πληθυσμών.

Η περίπτωση του Ιράν είναι μια τραγωδία που εκθέτει τις τάσεις της αριστεράς εξαιτίας της ανεξήγητης σιωπής τους. Η καταστολή του Κράτους φαίνεται να έχει στοιχίσει τη ζωή σε περισσότερους από 10 χιλιάδες ανθρώπους. Σε αυτό οδήγησε μια αποτρόπαιη καταστολή, την οποία δεν μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι οι ΗΠΑ, το Ισραήλ και το Ηνωμένο Βασίλειο πυροδοτούν τη λαϊκή κινητοποίηση που, ακόμη κι αν το αρνούνται, έχει τις ρίζες της στην επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης και την επίμονη καταστολή.

Ο κουρδικός λαός δέχεται σφοδρές επιθέσεις από το τζιχαντιστικό καθεστώς που κυβερνά τη Συρία, με την συνεργασία της Τουρκίας. Στις αρχές του Γενάρη, επιτέθηκαν σε κουρδικές γειτονιές στο Χαλέπι, αναγκάζοντάς τες να υποχωρήσουν, και τώρα επιχειρούν εναντίον της αυτονομίας της Ροζάβα ελπίζοντας να εξαλείψουν τη διαδικασία αυτοκυβέρνησης που καλλιεργείται από τον κουρδικό πληθυσμό εδώ και 14 χρόνια.

Κατά τα φαινόμενα, υπήρξε μια συμφωνία μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ, με την έγκριση της Ουάσιγκτον και της Ευρωπαϊκής Ένωσης: η Άγκυρα συμφωνεί στον έλεγχο της νότιας Συρίας από το Τελ Αβίβ με αντάλλαγμα να έχει το ελεύθερο απέναντι στη Ροζάβα, που είναι ο στρατηγικός της στόχος. Οι δυνάμεις απορρίπτουν την όποια συμφωνία, βάζουν τέλος σε μια «ειρηνευτική διαδικασία» που ούτε πρόλαβε να ανοίξει τα φτερά της και κηρύσσουν τη λήξημιας πλασματικής τουρκικής κρίσης με την υποστήριξη του δυτικού μπλοκ.

Η περίπτωση των Κούρδων απεικονίζει πώς οι δυνάμεις και τα έθνη-Κράτη βλέπουν τους λαούς σαν έναν εύπλαστο πηλόστον οποίο μπορεί να δώσει μορφή η καπιταλιστική γεωπολιτική. Στην πραγματικότητα, για τους καταπιεσμένους λαούς ποτέ δεν υπήρξε

δημοκρατία ούτε καλές κυβερνήσεις, αλλά μια αυστηρή επιτήρηση και έλεγχος που τώρα καταλήγουν σε χτυπήματα σαν αυτά που έριχνε το ιππικό με τα ξίφη του στους λαούς που δεν υποτάσσονταν. Πιστεύω πως αυτή η υπόθεση μας οδηγεί αναγκαστικά σε μια πιο διευρυμένη θεώρηση της κατάστασης.

Οι μεγάλοι στοχαστές του πολέμου, αν και έδρασαν σε διαφορετικές εποχές και γεωγραφίες και απέναντι σε διάφορους εχθρούς, συγκλίνουν σε ορισμένα κεντρικά σημεία που δεν έχουν καμία σχέση με τα όπλα και τις πολεμικές τεχνολογίες. Για τον Σουν Τσου, ο πρώτος βασικός παράγοντας που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι «η ηθική επιρροή», με την οποία εννοεί ότι «ο λαός πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με τους ηγέτες του». Παρά το γεγονός ότι ήταν Πρώσος στρατιωτικός, ο Καρλ φον Κλάουζεβιτς υποστήριξε ότι δεν υπάρχει στον κόσμο καμία δύναμη πιο σπουδαία από το πνεύμα του λαού που έχει πάρει τα όπλα και ότι, δίπλα σε αυτό, δεν υπάρχουν ανώτερα τεχνικά ή στρατιωτικά μέσα. Έφτασε μάλιστα σε σημείο να πει ότι ο λαός είναι «ο θεός του πολέμου».

Ο Μάο είναι πιο συγκεκριμένος και υποστηρίζει στα γραπτά του σχετικά με την εισβολή της Ιαπωνίας στην Κίνα πως «η κινητοποίηση ολόκληρου του λαού θα σχηματίσει μια απέραντη θάλασσα που θα πνίξει τον εχθρό, θα δημιουργήσει τις συνθήκες που θα αντισταθμίσουν την κατωτερότητά μας, και άλλα στοιχεία, και θα παρέχει τις προϋποθέσεις για να ξεπεραστούν όλες οι δυσκολίες στον πόλεμο».

Σε όλες τις περιπτώσεις, ο λαός είναι το επίκεντρο, όχι ένα απλό εργαλείο ή μέσο για την επίτευξη στόχων. Ένας συγκεντρωτισμός που επισκιάστηκε αργότερα από την αριστερά, τόσο την εκλογική όσο και την επαναστατική, σε μια ηθική παρακμή που μετατρέπει τους λαούς σε θεατές ή εκτελεστές αποφάσεων που παίρνουν άλλοι. Αφού διαπιστώσουμε αυτήν την θεμελιώδη αρχή, μπορούμε να εξετάσουμε και άλλες πτυχές του πολέμου. Οι μεγάλοι στρατηγοί συμφωνούν στο ότι η άμυνα είναι ανώτερη της επίθεσης, ένα ζήτημα επίκαιρο ενόψει των πολέμων από τα πάνω.

Ωστόσο, η άμυνα δεν μπορεί να είναι παθητική αλλά «αντίσταση κι εξέγερση», όπως διδάσκουν οι Ζαπατίστας, καθώς αυτές είναι οι προϋποθέσεις για να αλλάξει ο κόσμος όταν όλοι οι άνεμοι φυσούν εναντίον των λαών.

Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καρακάς και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές

ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασσόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας